

probat na jaso + posar na podrim

Šari 1953 / 1. [8]

[02]

POZOR NA JARO

Vždycky to přicházelo náhle. Ani si člověk nevšiml a najednou tu byla zeleň rozechvělá jako první nesmělé tóny odloupnuté ze strun stromů. Vždycky jsme prožívali ona sentimentální zastavení v mechanickém pohybu všedního života. Vždycky znovu jsme rozmělnovali Máchu a spíše než tragiku Máje vnímali jsme tu přírodu, kterou jsme chtěli vidět se drát do naší studené panelové přítomnosti.

Ale letos je to jiné. Už někdy v šedivém ohryzlém březnu přítel Honke skandoval refrén své písně: Pozor na jaro! Nedonošené jaro! Co se s námi stane až rozmrzne roční období? Rozmrzneme také? Nebo je zima se svým únorem vyklepaným na mrazivých peronech a zalezlým do vymočeného světla čekáren a výčepů, pravdivějším obrazem našeho života a doby. Nestává se ona salátová zeleň listů výsměchem zamrzlým řekám našich myšlenek?

Pozor na jaro! Na žluté výkřiky prvních pobělů a pampelišek. Na první vlaštovky minisukní, na parky plné mladých. Letos mám strach z romantiky. Potkávám v ulicích tváře, které svou fysiognomií připomínají vyždímané hadry na podlahu. Počkávám zavilé pohledy zimní nenávisti s rozepnutým výstrihem jarní rozhalenky. Po rozkvetlém cvičišti běhají vojáci se samopaly, bodáky, a plynovými maskami. Přílby jsou také zelené. Barva stromového dechu a čerstvé nátěry na tancích se spolu nesnoubí, tak jako ještě pořád šerík není atributem samopalu. Zatímco stromy otvírají své naruče, zatím co magnolie, kaliny a bezy šílí svými květy, my máme své maskovací hadry a sítě, my máme své mimikry, doplňky uniformy pro jarní období.

Fr. Halas říkal v jedné ze svých básní: "Nechci jaro." Báł se lži a báł se zmaru, proto nechtěl pít to, čím jaro krmí pupeny. Proto mu byl podzim pravdivější! A podzim už je tu. Je osmého září a najednou se dívám zpět přes infarktácké vedro srpna, nejistými konturami července, který se tetlil jako horký vzduch nad silnicí. A chtěl bych se zeptat, přes vůni opalovacích krémů, přes vlaky hnědých navrátilců z Jugoslaviie, chtěl bych se zeptat zda se všechny krásy jara a léta těch toužených měsíců přiblížených ke slunci, zda se všechny krásy nestávají někdy obviněním. Jestli harmonie a krása vrcholných měsíců přírodního cyklu není jen zrcadlém pro naši zvilou jednostrannou šedivou existenci ???

Jon

Pozor na jaro

/Honke/

Pozor na jaro

nedonošené jaro

klín beznohých nářků

Vnitřní služba profesává alej

PO CHO DU JÍ

vily domy nemovitosti

cedule cedule

cedule

Pozor na jaro

nedonošené jaro

klín klidného klíma

Vnitřní služba vyklubuje obočí

PO CHO DU JÍ

do nás dují

víc z povinnosti

vyhlášky vyhlášky

vyhlášky

Pozor na jaro

nedonošené jaro

klín šanonů s protokoly

Vnitřní služba izoluje - konsoliduje

PO CHO DU JÍ

rány bílém

stíny přes usta

projevy projevy

projevy

Pozor na jaro

.....

..... je hluché na příjmu

NEDONOŠENÍ

.....a proto že ji miloval, chtěl s ní mít zahrádku.
A protože ji miloval, šánel hrozně dlouhé tyčky.
Chťel s ní vypěstovat

NEJVYŠŠÍ FAZOLE NA SVĚTĚ

mít fazole je krásné

je to chleba chudých

pnou se tak kouzelně

FAZOLE KVEČOU

jako by snad ani nebyly na jíčlo

Pro Enu

nebyl žádný

fazolový stonek

dost dlouhý

/její muž/Kraus byl filolog

to jest studoval na

vysoké škole

naproti tomu Ena

BYLA KRÁSNÁ

/ukázka z delšího cyklu/

Jani

Přijít se podívat a zase jít
když Jezulátko roste dnem i nocí...

Tak ANGOJ7AH0J, JIŽÍŠI,
z nejvyšší borovice šišku
a pusinku před probuzením...

Zatímco tma je stále bočním
a někde trousí sedm nožů
ten ohavný bůh filosofů...

Danny

Odvod 1983

/Honke/

Sto kapek moči
do odměrky
a oči od deště
když sablona a epolety
saře
Prvních šest do trenek!
Na toalety!
Ty taky

 i ty ještě!

Sto kapek lidí
na korálkách
ve válkách stracených
nenosí poučení
a tak se znovu třídí
sto kapek lidí
Sto kapek tuše
jak alsy do polštářků
a hluše buší si
rasítkem na obálky
O D V Ě D Ě N
Dalších šest do trenek!
Ty taky

 a ty už jsi !?

Nenese poučení
sto kapek lidí
Mrtví se stydí
rozkutálení

Zeptej se kamenů z Bruntálu
zeptej se drátů

Zeptej se vojáků z Šumperku
zeptej se štítů

Zeptej se květin v serpentínách
zeptej se sutin na sutinách

zeptej se strachu po těle
zeptej se těžkooděně

azbukou na pusích

ústavy za lesy

tanky, co za korunu k nahlédnutí
na zdechnutí

na zdechnutí....

Danny

..... Bylo to za první světové války někde u Verdunu
Vojáci zapadli do bahna a špíny zákopů.
V noci hřměly kanóny.
Ve dne se střílelo nízko a přesně nad zákopy.
Zjevoval se tam lučištník.
V mracích kouře
v záblescích vybuchujících granátů
nad vydrancovanými vesnicemi
u syřích božích muk.
Černý lučištník.
Nikdy ho neviděli dva najednou
vždy jen jeden voják.
Lučištník zabíjel lidi.
Zabíjel v ukrytech, zabíjel na poli.
Zabíjel v ulicích měst i v objětí ženy.
Po jeho šípech nezůstávaly rány.
Zvůle války napínala jeho tětivu.
Nenávist člověka vedla přesně jeho šípy.
Jednou našli celý švarm mrtvých
leželi v úvoze-nikdo ani škrábnutí.
Jindy nepoškozený kryt a v něm
všichni spali s očima skelně vytřeštěnými.
Lučištník.
Tajná zbraň pekla.
Lučištník z temnoty lesa přichazejícího století.
Zjevoval se u syřích božích muk
nad vydrancovanými vesnicemi
ve městech ztemnělých válkou.
Překračoval ulice a údolí.
Někdy kynul rukou zcela zakryt ohněm požárů....
A lidé se báli.
A vyprávěli si o něm při nočních postech.
Vznikala nová pohádka s pravdivým koncem.
S koncem studeným a bez dechu.
Skoncem bez ducha.

/ukázka z delšího cyklu/

JCM

Ztemněním bezrozměrná obětní síň.
Jen na panelech sedozmlklé kontrolky
ujisťují o normalizaci
i přesto, že se již netrhá kvítí
k oslavám patnáctých znovuzrozenin,
i přesto, že se posadilo čtrnáct židlí,
čtrnáct vyviklaných zubů protězy,
zakousnutých do patníku z kostí,
jenž chlubí se sbírkou epitafů.
čtrnáct rubášových židlí -

v koutě

patnáctá přeslapuje neschladlá do běla.
Až o půlnoci můžeš ke zdi -

jako tenkrát,

kdy se vlastovky připnuly
kolíkama na šňůry telegrafních šibenic,
kdy úplněk se stejně kulatil
i s hlavou dolů,
než potratil.

Taky dary ti přinesli.

Bohaté a odložené,
jak neustále vzpomínání,
jak setrvačnick mechanického tančičku,
co věčně syčí:

Asi zůstanu, na časy zůstanu.

Nečistěné půlitraky
na stříbrně zcizeném podnose,
s podrážkou čísi země,
plné jsou vysušeného sektu.

Tak na zdraví a družbu!

Nu, lokni si!

Do dna!

Do podrážky!

Kam s dalšími dary?

Procesí kráčí ke hřbitovu.

Na židle s nimi.

Věnce na hroby?

Na co pak sedneme si?

Na dary, přátele.

Na hroby.

Monotoní je
jeden tón ukradený
z kompozice hudby.

Tón
znící obludně
v jícnu
monotoního času.

Blok zvuku
bolí nesmyslem
betonového panelu
neživé šedé maso
uzavřeno do všech stran
uzavírá všechny strany.

Někde uvnitř
jsou životy
někde uvnitř
zazdění trvají
v nedokročení
v bezčasu
pompejského gesta.

Je tu
dost místa pro bustu
je tu
dost času pro bustu.

Nepohyb
sám sobě hnusený
v zrcadle paměti
redějin.

Jeden tón
strašně už dlouho
třepí jednu strunu.

Souzněním
mne zazdívá
cítím jak bytním
jak zním
tím jediným
ukračeným
tónem který neslyším
protože se stávám jím
trochu se bouřím
bojím
spím
bdím
jím

~~silně~~
~~volně~~ ~~kameně~~
~~samozřejmě~~ ~~klas~~ ~~Bathory~~
~~h u d b u~~ ~~výkřiku~~

Jan

Kolikrát vylije se řeka
kolik se paren spalí plamen
v sopečné rovině

Kolik se stisků na ohrysku
z písku do písku tunely
ty nejsou zlé, ti nejsou

Kolik se červů nesou dny
dny dušnou vesnou
dny, které nejsou
dny, které sístují snad jenom
přes sklo

Dany

H r o b a ř

Za okny restaurace kytky povadlý
naproti hřbitov v něm černá díra
chmurná tož dekorace ulice vyprahlý
a hrobař do díry smutně zírá.

Proč vybral si smrt k povolání
snad pro černý frak
nebo z nudy ze života
no prostě jenom tak.

Kdy mnohdy kopa beze spaní
a pod úderu krumpáče
bolí ho záda z umírání
pak s pocíťtalým zapláče.

Neb všechny mrtvé do země dal
domů alejí v šedi se vrací
neb ze života zbyl mu jen žal
tak doma v kuchyni po tmě zvrací.

Pod okny náměstí jateční
z hrdla jen sípaní se dere
a hrobař z rána - sváteční
svůj oblek mýdlem pere.

*Zdeněk Světlý
a Vladimír Štěrba*